

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul VII — Nr. 36

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 17 februarie 1995

SUMAR

Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 36 din 27 aprilie 1994.....	1-2
Decizia nr. 115 din 16 noiembrie 1994	3-4
★	
Decizia nr. 37 din 27 aprilie 1994.....	4-5
Decizia nr. 116 din 16 noiembrie 1994	5-6
★	
Decizia nr. 38 din 27 aprilie 1994.....	6-7
Decizia nr. 11 din 25 ianuarie 1995	8
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
4. — Circulară privind virarea sumelor la rezerva valutară a statului	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 36*) din 27 aprilie 1994

Victor Dan Zlătescu — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Ioan Griga — procuror
Constantin Burada — magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 și ale art. 223 din Codul penal, ridicată de Grameni Apostol în Dosarul nr. 5620/1992 al Judecătoriei Tulcea.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 13 aprilie 1994, în lipsa părților cu care procedura de citare a fost legal îndeplinită, concluziile reprezentantului Ministerului Public fiind consemnate în încheierea din aceeași dată. Completul de judecată, având nevoie de timp pentru deliberare, a amânat pronunțarea la 20 aprilie și apoi la 27 aprilie.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, dispozițiile art. 248 și ale art. 223 din Codul penal, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Prin Rechizitoriul Procuraturii Locale Tulcea nr. 44/P/1992 au fost trimiși în judecată inculpații Bumbac Maria și Grameni Apostol pentru săvârșirea mai multor fapte penale, printre care și a infracțiunilor prevăzute de art. 248 din Codul penal — abuz în serviciu contra intereselor obștești — și de art. 223 din Codul penal — delapidare.

La Judecătoria Tulcea, în ședința din 13 ianuarie 1993, Grameni Apostol, prin apărătorul său, a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor din Codul penal în baza

căroră a fost trimis în judecată, susținând că acestea contravin prevederilor art. 135 alin. (2) și (4) din Constituție, fiind abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din legea fundamentală.

Judecătoria, prin Încheierea din 13 ianuarie 1993, a suspendat judecata și a sesizat Curtea Constituțională pentru a se pronunța asupra excepției.

În opinia exprimată, instanța apreciază că este necesar să se recurgă la procedura instituită de art. 144 lit. c) din Constituție, pentru a se stabili dacă normele cuprinse în titlul IV din Codul penal nu au devenit caduce în raport cu dispozițiile art. 41 alin. (2) din Constituție potrivit căroră proprietatea privată este ocrotită de lege în mod egal, indiferent de proprietar.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, au fost solicitate puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul său de vedere Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece, pe de o parte, este o problemă de interpretare juridică, de competența instanțelor judecătorești, iar, pe de altă parte, dispozițiile din Codul penal privind *avutul obștesc* nu contravin Constituției, această categorie juridică având o sferă mai largă decât conceptul de *avut public*, în care se identifică doar bunurile proprietate publică.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctul lor de vedere.

În legătură cu competența de soluționare a excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că, potrivit practicii sale constante, cât timp instanța de judecată nu a reținut că un text legal este abrogat conform art. 150 alin. (1) din Constituție, sesizând Curtea cu soluționarea excepției, aceasta este obligată să se pronunțe în virtutea dreptului constituțional al cetățenilor de a invoca neconstituționalitatea unui text legal pe care instanța înțelege să îl aplice. Abrogarea, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, este rezultatul contrarietății legii anterioare cu prevederile Constituției, astfel încât ea constituie nu numai o consecință a aplicării legii în timp, ci și o problemă de constituționalitate, ca urmare a supremației legii fundamentale în cadrul sistemului juridic.

Cu privire la constituționalitatea dispozițiilor din Codul penal referitoare la *avutul obștesc*, Curtea Constituțională reține că interpretarea acestor dispoziții a făcut și obiectul Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 27 septembrie 1993. Prin decizia respectivă s-a statuat că

dispozițiile Codului penal referitoare la infracțiunile contra *avutului obștesc*, deci și aceea prevăzută de art. 223 — *delapidarea* —, sunt abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, urmând să se aplice în continuare numai pentru bunurile proprietate publică prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție.

În baza deciziei sus-menționate, prin Decizia Curții Constituționale nr. 14 din 8 martie 1994 s-a respins recursul Ministerului Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 32 din 26 mai 1993 prin care se constatare că art. 223 din Codul penal a fost abrogat parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acesta urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

În legătură cu constituționalitatea prevederilor art. 248 din Codul penal este de menționat, de asemenea, că prin Decizia Curții Constituționale nr. 11 din 8 martie 1994 s-a admis recursul declarat de Ministerul Public și s-a modificat decizia atacată în sensul că s-a admis excepția de neconstituționalitate referitoare la acest articol și s-a constatat că dispozițiile sale referitoare la *paguba avutului obștesc* sunt parțial abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, urmând a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Rezultă deci că, în prezent, orice altă excepție de neconstituționalitate privind art. 223 din Codul penal și art. 248 din Codul penal (când s-a produs o *pagubă avutului obștesc*) este lipsită de obiect, deoarece, așa cum s-a arătat, prin deciziile sus-menționate s-a constatat abrogarea parțială a acestora.

Cu privire la infracțiunile prevăzute de art. 26 raportat la art. 289 din Codul penal și de art. 26 raportat la art. 291 din Codul penal (complicitate la fals intelectual și, respectiv, la uz de fals) pentru comiterea căroră, de asemenea, inculpatul a fost trimis în judecată, acesta nu a înțeles să invoce excepția de neconstituționalitate, întreaga motivare și susținere referindu-se numai la *avutul obștesc* cu care dispozițiile articolelor respective nu au nici o legătură.

Față de considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A.c) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca lipsită de obiect excepția de neconstituționalitate ridicată de Grameni Apostol în Dosarul nr. 5620/1992 al Judecătoriei Tulcea, întrucât, prin deciziile nr. 11 din 8 martie 1994 și, respectiv, nr. 32 din 26 mai 1993, definitive, Curtea Constituțională a constatat că art. 248 și art. 223 din Codul penal au fost abrogate parțial conform art. 150 alin. (1) din Constituție, dispozițiile acestora urmând a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

Recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 27 aprilie 1994.

PREȘEDINTE,
Victor Dan Zlătescu

Magistrat-asistent,

Cristina Bărbulescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 115

din 16 noiembrie 1994

Vasile Gionea	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Miklós Fazakas	— judecător
Antonie Iorgovan	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea recursului declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 36 din 27 aprilie 1994.

La apelul nominal au lipsit părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Dosarul fiind în stare de judecată, președintele completului acordă cuvântul procurorului.

Reprezentantul Ministerului Public solicită admiterea recursului, casarea deciziei și respingerea excepției de neconstituționalitate, cu motivarea arătată în cererea de recurs.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 36 din 27 aprilie 1994 a fost respinsă ca lipsită de obiect excepția de neconstituționalitate ridicată de Grameni Apostol în Dosarul nr. 5620/1992 al Judecătorei Tulcea, reținându-se că prin deciziile nr. 11 din 8 martie 1994 și, respectiv, nr. 32 din 26 mai 1993, Curtea Constituțională a constatat că art. 248 și art. 223 din Codul penal au fost abrogate parțial conform art. 150 alin. (1) din Constituție, dispozițiile acestora urmând a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva acestei decizii Ministerul Public a declarat recurs, invocând următoarele motive:

— Curtea Constituțională, constatând abrogarea, și-a depășit competența, încălcând astfel principiul constituțional al separației puterilor în stat;

— soluția respingerii ca lipsită de obiect a excepției de neconstituționalitate, întemeiată pe caracterul obligatoriu al deciziilor nr. 11/1994 și, respectiv nr. 32/1993, închide calea sesizării Curții Constituționale cu orice altă excepție, chiar și atunci când aceasta ar privi un bun public nominalizat expres în art. 135 alin. (4) din Constituție;

— nemotivarea deciziei și deci încălcarea dispozițiilor art. 13 și art. 16 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 261 din Codul de procedură civilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând decizia atacată, motivele invocate de recurent, prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, constată că recursul nu este întemeiat.

Primul motiv de recurs privind lipsa competenței materiale a Curții Constituționale de a constata abrogarea unor prevederi legale nu poate fi primit, deoarece, în cazul legilor anterioare Constituției, neconstituționalitatea prezintă un caracter specific, întrucât are o cauză posterioară legii, ce constă în contradicția sa cu textul noii Constituții, ceea ce conduce la abrogarea legii anterioare potrivit art. 150 alin. (1), din legea fundamentală. Ca atare, abrogarea constituie nu numai o consecință a aplicării legii în timp, ci și o problemă de constituționalitate, astfel încât critica referitoare la depășirea

Totodată, este de menționat că recurentul nu face distincția între dreptul de a abroga o normă juridică, drept ce revine evident autorităților emitente sau celor ierarhic superioare, și dreptul de a constata abrogarea, ce revine autorităților ce aplică norma juridică. De aceea nu se poate reține că s-a încălcat principiul separației puterilor, astfel cum se susține prin recurs. Critica din recurs, în sensul că prin soluția pronunțată se consideră abrogat și art. 145 din Codul penal, nu are relevanță în cauză, deoarece decizia atacată nu se referă la prevederile sale, iar Curtea Constituțională l-a considerat întotdeauna constituțional, el definind termenul de *obștesc* (public). În acest sens, Curtea Constituțională a statuat că ocrotirea preferențială a avutului obștesc trebuie înțeleasă, în lumina Constituției, ca aplicându-se numai bunurilor ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Cel de-al doilea motiv de recurs, potrivit căruia soluția respingerii excepției de neconstituționalitate întemeiată pe caracterul obligatoriu al deciziilor nr. 11/1994 și, respectiv nr. 32/1993, închide calea sesizării Curții Constituționale cu orice altă excepție, chiar și atunci când aceasta privește un bun public dintre cele nominalizate în art. 135 alin. (4) din Constituție; de asemenea, nu poate fi acceptat, întrucât nu ține seama de specificul jurisdicției constituționale. În caz de admitere a excepției de neconstituționalitate, decizia Curții Constituționale produce efectele prevăzute de art. 145 alin. (2) din Constituție și de art. 26 din Legea nr. 47/1992 și deci textul anterior Constituției constatat ca abrogat, deoarece potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție este contrar acesteia, nu mai poate fi aplicat, fiind scos din legislație, în limita constatării abrogării. În conformitate cu art. 29 din Regulamentul său de organizare și funcționare, Curtea Constituțională statuează numai asupra problemelor de drept. Constatând în drept că art. 248 și art. 223 din Codul penal sunt abrogate parțial și că urmează să se aplice numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice, rămâne ca fiecare instanță de judecată să stabilească dacă este vorba sau nu de astfel de bunuri și să decidă dacă textele referitoare la infracțiunile privind avutul obștesc sunt sau nu aplicabile. Pe de altă parte, dacă Curtea Constituțională este sesizată cu excepții de neconstituționalitate care vizează dispoziții neabrogate, chiar dacă sunt cuprinse în aceleași texte, ea le va cerceta în fond și deci calea sesizării Curții nu este închisă așa cum se susține de către recurent.

Nici cel de-al treilea motiv de recurs, în legătură cu nemotivarea deciziei, nu este fondat, deoarece, așa cum s-a mai arătat, potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta statuează numai asupra problemelor de drept. Critica recurentului cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 261 din Codul de procedură civilă nu ține seama de prevederile art. 16 din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora procedura jurisdicțională se completează cu regulile procedurii civile în măsura în care ele sunt compatibile cu natura procedurii în fața Curții Constituționale, iar compatibilitatea se hotărăște exclusiv de Curte. Deci Curtea Constituțională este cea care spune dreptul și confruntă dispozițiile legale cu cele constituționale. De altfel, referirea la deciziile nr. 11/1994 și, respectiv, nr. 32/1993 nu înseamnă o nemotivare, ci, dimpotrivă, aplicarea consecventă a dispozițiilor constituționale și legale.

Pentru motivele arătate, recursul declarat de Ministerul Public urmează a fi respins.

Având în vedere prevederile art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 25 și 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 36 din 27 aprilie 1994. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 16 noiembrie 1994.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 37*)

din 27 aprilie 1994

Victor Dan Zlătescu	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 din Codul penal, invocată de Mitrea Florin și Butnaru Ioan în Dosarul nr. 525/1993 al Judecătoriei Tulcea.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 13 aprilie 1994, în lipsa părților cu care procedura de citare a fost legal îndeplinită, concluziile reprezentantului Ministerului Public fiind consemnate în încheierea din aceeași dată. Completul de judecată, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 20 aprilie și apoi la 27 aprilie.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, dispozițiile art. 224 din Codul penal, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Prin rechizitoriul Procuraturii Tulcea au fost trimiși în judecată inculpații Mitrea Florin și Butnaru Ioan pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat în paguba avutului obștesc — art. 208 și 209 lit. a) și e), raportate la art. 224 alin. 1 din Codul penal.

În fața Judecătoriei Tulcea, la termenul de 9 februarie 1993, inculpații, prin apărătorul lor, au ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul penal.

Judecătoria Tulcea, prin încheierea din aceeași dată, a dispus suspendarea judecării cauzei și a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate.

În opinia exprimată, instanța apreciază că dispozițiile art. 224 din Codul penal nu sunt neconstituționale, urmând ca „la soluționarea cauzei, în funcție de calificarea clară a bunurilor sustrase ca făcând parte din averea particulară sau publică, să se mențină încadrarea dată prin rechizitor sau să se opereze o schimbare a încadrării juridice din art. 208 și 209, raportate la art. 224 din Codul penal, în art. 208 și 209 din Codul penal”.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, au fost solicitate puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul său de vedere, Guvernul apreciază că excepția invocată nu este întemeiată, deoarece, pe de o parte, este o problemă de interpretare juridică, de competența instanțelor judecătorești, iar pe de altă parte, dispozițiile din Codul penal privind *avutul obștesc* nu contravin Constituției, această categorie juridică având o sferă mai largă decât conceptul de *avut public*, în care se identifică doar bunurile proprietate publică.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctul lor de vedere.

În legătură cu competența de soluționare a excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că, potrivit practicii sale constante, cât timp instanța de judecată nu a reținut că un text legal este abrogat conform art. 150 alin. (1) din Constituție, sesizând Curtea cu soluționarea excepției, aceasta este obligată să se pronunțe în virtutea dreptului constituțional al cetățenilor de a invoca neconstituționalitatea unui text legal pe care instanța înțelege să îl aplice. Abrogarea, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, este rezultatul contrarietății legii anterioare cu prevederile Constituției, astfel încât ea constituie nu numai o consecință a aplicării legii în timp, ci și o problemă de constituționalitate, ca urmare a supremației legii fundamentale în cadrul sistemului juridic.

Cu privire la constituționalitatea dispozițiilor din Codul penal referitoare la *avutul obștesc*, Curtea Constituțională constată că interpretarea acestor dispoziții a făcut și obiectul Deciziei Plenumului Curții Constituționale nr. 1/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 27 septembrie 1993. Prin decizia respectivă s-a statuat că dispozițiile Codului penal referitoare la infracțiunile contra avutului obștesc, deci și aceea prevăzută de art. 224 din Codul penal — furtul în paguba avutului obștesc —, sunt abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, urmând să se aplice în continuare numai pentru bunurile proprietate publică prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție.

În baza deciziei sus-menționate, prin Decizia Curții Constituționale nr. 63 din 4 noiembrie 1993 s-a respins recursul Ministerului Public împotriva Deciziei Curții

Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993 prin care se constatare că art. 224 din Codul penal a fost abrogat parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acesta urmează să se aplice numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Rezultă deci că, în prezent, orice altă excepție de neconstituționalitate privind art. 224 din Codul penal este lipsită de obiect, deoarece, astfel cum s-a arătat, prin Decizia Curții Constituționale nr. 33/1993, rămasă definitivă prin Decizia Curții Constituționale nr. 63/1993, s-a constatat abrogarea parțială a acestui articol.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A.c) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca lipsită de obiect excepția de neconstituționalitate ridicată de Mitrea Florin și Butnaru Ioan în Dosarul nr. 525/1993 al Judecătorei Tulcea, întrucât, prin Decizia nr. 33 din 26 mai 1993, rămasă definitivă, Curtea Constituțională a constatat că art. 224 din Codul penal a fost abrogat parțial conform art. 150 alin. (1) din Constituție, dispozițiile art. 224 din Codul penal urmând să se aplice numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 27 aprilie 1994.

PREȘEDINTE,

Victor Dan Zlătescu

Magistrat-asistent,

Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 116

din 16 noiembrie 1994

Vasile Gionea	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Miklós Fazakas	— judecător
Antonie Iorgovan	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea recursului declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 37 din 27 aprilie 1994.

La apelul nominal au lipsit părțile.

Procedura este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă că recursul Ministerului Public este declarat în termen și motivat.

Dosarul fiind în stare de judecată, președintele completului acordă cuvântul procurorului, care solicită admiterea recursului, casarea deciziei și respingerea excepției de neconstituționalitate ca nefondată pentru motivele invocate în cererea de recurs.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

În fața Judecătorei Tulcea, la termenul de 9 februarie 1993, inculpații Mitrea Florin și Butnaru Ioan au ridicat excepția de neconstituționalitate a art. 224 din Codul penal, text în baza căruia au fost trimiși în judecată.

Prin Decizia nr. 37 din 27 aprilie 1994, Curtea Constituțională a respins ca lipsită de obiect excepția, reținând că prin Decizia Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai

4 noiembrie 1993, s-a constatat că art. 224 din Codul penal a fost abrogat parțial conform art. 150 alin. (1) din Constituție, dispozițiile sale urmând a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva acestei decizii Ministerul Public a declarat recurs, invocând următoarele motive:

— Curtea Constituțională, constatând abrogarea, și-a depășit competența, încălcând astfel principiul constituțional al separației puterilor în stat;

— soluția respingerii ca lipsită de obiect a excepției de neconstituționalitate, întemeiată pe caracterul obligatoriu al Deciziei Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, încheie calea sesizării Curții Constituționale cu orice altă excepție, chiar și atunci când aceasta ar privi un bun public nominalizat expres în art. 135 alin. (4) din Constituție;

— nemotivarea deciziei și deci încălcarea dispozițiilor art. 13 și art. 16 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 261 din Codul de procedură civilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând decizia atacată, motivele invocate de recurent, prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, constată că recursul nu este întemeiat.

Primul motiv de recurs privind lipsa competenței materiale a Curții Constituționale de a constata abrogarea unor prevederi legale nu poate fi primit, deoarece, în cazul legilor anterioare Constituției, neconstituționalitatea prezintă un caracter specific, întrucât are o cauză posterioară legii, ce constă în contradicția sa cu textul noii Constituții, ceea ce

din legea fundamentală. Ca atare, abrogarea constituie nu numai o consecință a aplicării legii în timp, ci și o problemă de constituționalitate, astfel încât critica referitoare la depășirea competenței materiale a Curții Constituționale este nefondată. Totodată, este de menționat că recurentul nu face distincție între dreptul de a abroga o normă juridică, drept ce revine evident autorităților emitente sau celor ierarhic superioare, și dreptul de a constata abrogarea, ce revine autorităților ce aplică norma juridică. De aceea nu se poate reține că s-a încălcat principiul separației puterilor, astfel cum se susține prin recurs. Critica din recurs, în sensul că prin soluția pronunțată se consideră abrogat și art. 145 din Codul penal, nu are relevanță în cauză, deoarece decizia atacată nu se referă la prevederile sale, iar Curtea Constituțională l-a considerat întotdeauna constituțional, el definind termenul de *obștesc* (public). În acest sens, Curtea Constituțională a statuat că ocrotirea preferențială a avutului obștesc trebuie înțeleasă, în lumina Constituției, ca aplicându-se numai bunurilor ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Cel de-al doilea motiv de recurs, potrivit căruia soluția respingerii excepției de neconstituționalitate întemeiată pe caracterul obligatoriu al Deciziei Curții Constituționale nr. 33/1993 închide calea sesizării Curții Constituționale cu orice altă excepție, chiar și atunci când aceasta privește un bun public dintre cele nominalizate în art. 135 alin. (4) din Constituție; de asemenea, nu poate fi acceptat, întrucât nu ține seama de specificul jurisdicției constituționale. În caz de admitere a excepției de neconstituționalitate, decizia Curții produce efectele prevăzute în art. 145 alin. (2) din Constituție și în art. 26 din Legea nr. 47/1992 și deci textul anterior Constituției constat ca abrogat, deoarece, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, este contrar acesteia, nu mai poate

fi aplicat, fiind scos din legislație, în limita constatării abrogării. În conformitate cu art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta statuează numai asupra problemelor de drept. Constatând în drept că art. 224 din Codul penal este abrogat parțial și că urmează să se aplice numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice, rămâne ca fiecare instanță de judecată să stabilească dacă este vorba sau nu de astfel de bunuri și să decidă dacă textele referitoare la infracțiunile privind avutul obștesc sunt sau nu aplicabile. Pe de altă parte, dacă Curtea Constituțională este sesizată cu excepții care vizează dispoziții neabrogate, chiar dacă sunt cuprinse în aceleași texte, ea le va cerceta în fond și deci calea sesizării Curții nu este închisă așa cum se susține de către recurent.

Nici cel de-al treilea motiv de recurs, în legătură cu nemotivarea deciziei, nu este fondat, deoarece, așa cum s-a mai arătat, conform art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta statuează numai asupra problemelor de drept. Critica recurentului cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 261 din Codul de procedură civilă nu ține seama de prevederile art. 16 din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora procedura jurisdicțională se completează cu regulile procedurii civile în măsura în care ele sunt compatibile cu natura procedurii în fața Curții Constituționale, iar compatibilitatea se hotărăște exclusiv de aceasta. Deci Curtea Constituțională este cea care spune dreptul și confruntă dispozițiile legale cu cele constituționale. De altfel, referirea la Decizia Curții Constituționale nr. 33/1993 nu înseamnă o nemotivare, ci, dimpotrivă, aplicarea consecventă a dispozițiilor constituționale și legale.

Pentru motivele arătate, recursul declarat de Ministerul Public urmează a fi respins.

Având în vedere prevederile art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 37 din 27 aprilie 1994. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 16 noiembrie 1994.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 38^a)

din 27 aprilie 1994

Victor Dan Zlătescu	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 alin. 2 din Codul penal, invocată de inculpații Drăghici Dumitru, Heroiu Gheorghe și Duță Constantin, în cauza ce formează obiectul Dosarului nr. 3308/1992 al Tribunalului Municipiului București — Secția a II-a penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 9 martie 1994, în prezența procurorului și a părților, fiind consemnate în încheierea din acea dată când Curtea a amânat pronunțarea la 20 aprilie 1994 și apoi la 27 aprilie 1994.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

având în vedere actele și lucrările dosarului în cauză următoarele:

Prin Rechizitoriul nr. 101/P/1992 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Municipiului București, Duță Constantin a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 229 din Codul penal referitoare la înșelăciunea în paguba avutului obștesc, iar Heroiu Gheorghe și Drăghici

Dumitru pentru infracțiunea prevăzută de art. 248 alin. 2 din Codul penal privind abuzul în serviciu contra intereselor obștești.

În fața Tribunalului Municipiului București — Secția a II-a penală, la termenul de judecată din 19 mai 1993, inculpații au invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 alin. 2 din Codul penal. În susținerea excepției se arată, în esență, că termenul de *avut obștesc* definit de Codul penal este în contradicție cu dispozițiile constituționale privind proprietatea și, pe cale de consecință, abrogat conform art. 150 alin. (1) din Constituție. Se mai arată că excepția ridicată are în vedere și noțiunea de *funcționar*, care nu mai corespunde actualei ordini de drept, pentru că organismele la care se referă (organe sau instituții de stat, ori întreprinderi sau organizații economice de stat) nu mai există, Constituția reglementând un alt sistem de autorități publice.

Prin Încheierea din 19 mai 1993, Tribunalul Municipiului București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate vizând art. 248 alin. 2 din Codul penal. Exprimându-și opinia, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța a considerat că excepția este întemeiată, deoarece conceptele de *avut obștesc*, *economie națională* și *funcționar* nu-și mai găsesc locul în ordinea de drept instaurată după Constituția din 1991.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, au fost solicitate, potrivit Legii nr. 47/1992, puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul său de vedere, Guvernul contestă competența Curții Constituționale, considerând că este o problemă de interpretare ce revine instanțelor judecătorești, iar pe fond susține că atât noțiunea de *obștesc*, folosită în art. 145 din Codul penal, cât și categoria juridică de *avut obștesc*, în care se identifică doar bunurile proprietății publice, nu contravin dispozițiilor constituționale.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, concluziile părților prezentate în ședința publică din 9 martie 1994, dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la dispozițiile Constituției, precum și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În legătură cu competența de soluționare a excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta intră în atribuțiile sale chiar dacă dispozițiile legale invocate a fi neconstituționale sunt anterioare Constituției, întrucât este vorba de raporturi juridice stabilite pe baza lor după intrarea în vigoare a legii fundamentale. Este adevărat că instanța judecătorească putea face aplicarea art. 150 alin. (1) din Constituție și să constate că unele dispoziții din Codul penal sunt abrogate. Instanța însă, deși a opinat pentru neconstituționalitatea prevederilor art. 248 alin. 2 din Codul penal, nu a constatat abrogarea în dispozitivul încheierii și, mai mult, a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 1, art. 3 și art. 13 alin. (1) lit. A.c) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate invocată de Drăghici Dumitru, Heroiu Gheorghe și Duță Constantin în cauza ce formează obiectul Dosarului nr. 3308/1993 al Tribunalului Municipiului București — Secția a II-a penală.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată astăzi, 27 aprilie 1994.

PREȘEDINTE,
Victor Dan Zlătescu

CVISION
TECHNOLOGIES

Magistrat-asistent,
Irene Măgălaș

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 11
din 25 ianuarie 1995

Vasile Gionea — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Miklós Fazakas — judecător
Ioan Muraru — judecător
Antonie Iorgovan — judecător
Ioan Griga — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea recursului declarat de inculpatul Drăghici Dumitru împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 38 din 27 aprilie 1994.

La apelul nominal făcut în ședință publică părțile au fost lipsă.

Procedura este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea recursului pe motiv că acesta nu a fost motivat în termenul legal.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Pentru motivele arătate și în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că recursul declarat de inculpatul Drăghici Dumitru împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 38 din 27 aprilie 1994 este nul, nefiind motivat.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 25 ianuarie 1995.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ

privind virarea sumelor la rezerva valutară a statului

Instrucțiunile comune ale Ministerului Finanțelor și Băncii Naționale a României nr. 13.333/3/1994, elaborate în baza Hotărârii Guvernului nr. 739/1993, anulează prevederile Circularei Băncii Naționale a României nr. 33/1992 privind încasarea în valută reprezentând îndeplinirea formalităților vamale la transporturile rutiere și comisioanele percepute de Direcția generală a vămilor; de asemenea, se precizează că prevederile Circularei Băncii Naționale a României nr. 32/1993

privind modificarea Circularei Băncii Naționale a României nr. 3/1993 nu sunt aplicabile încasărilor valutare ale instituțiilor publice.

Sumele în valută încasate de către instituțiile publice din activitatea acestora vor fi virate la rezerva valutară a statului, în conformitate cu prevederile Instrucțiunilor comune ale Ministerului Finanțelor și Băncii Naționale a României nr. 13.333/3/1994.

Viceguvernatorul Băncii Naționale a României,
Vladimir Soare

București, 6 februarie 1995.

Nr. 4.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, Calea 13 Septembrie — Palatul Parlamentului, sectorul 5,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial”, București, Str. Jiului nr. 163, sectorul 1, telefon 668.55.58.

